

Plastics, στην Αυστραλία, τη Νέα Ζηλανδία, τη Μαλαισία, την Κίνα, την Ταϊλάνδη, την Ινδονησία και τη Σιγκαπούρη, θεωρεί το Λίβερπουλ το δεύτερο σπίτι του.

«Είμαι ο μεγάλος αδερφός και θα στηρίζω πάντα τα αδέρφια μου. Ειδικά από τότε που πέθανε ο πατέρας μας, έγινα εγώ σαν πατέρας. Δουλεύω, εδώ και χρόνια, τα Σαββατοκύριακα, όσα τουλάχιστον βρίσκομαι στην Αυστραλία, γιατί λόγω της δουλειάς μου ταξιδεύω πάρα πολύ. Πωλήσεις, πελάτες, επαφή με τις τράπεζες, αυτά όλα τα κάνω εγώ. Τα άλλα αδέρφια, ο ένας κάνει το φαγητό, όλη την προετοιμασία, ο άλλος ετοιμάζει το χωλ, και ο άλλος ασχολείται με τις αγορές. Καθένας στον τομέα του».

Ο πατέρας τους ήταν πάντα μαζί τους. Το ίδιο και η μητέρα τους. Όλοι μαζί και οι έξι μέχρι που πέθανε ο πατέρας από καρκίνο. Τέσσερα αδέρφια μονιασμένα και συντάταιροι στις δουλειές δεν είναι εύκολη υπόθεση. Τέσσερα αδέρφια που πέρασαν 25 χρόνια στο Λίβερπουλ με την οικογένεια τους έζησαν στο Λίβερπουλ όλες τις χαρές και τις λύπες της ζωής.

«Κάναμε ότι μπορούσαμε για να μείνουμε στο Λίβερπουλ, αλλά είναι μια παροιμία κυπριακή που λέει όταν ρίχνεις αυγά στον τοίχο... Όταν είσαι κάπου 25 χρόνια είναι σαν το σπίτι σου. Φύγαμε και κάποιες γυναίκες κλαίγανε.

Ότι και να χρειαζόταν ο πάτερ ήμασταν πάντα εκεί. Χαράλαμπε, λέγανε στον πατέρα μας και έτρεχε αμέσως. Και να ρωτήσεις θα σου πει ότι ήταν φιλόξενος άνθρωπος. Ο πατέρας μου, για να καταλάβεις τι άνθρωπος ήτανε και είμαι πολύ περήφανος για αυτό το πράμα, έγραψε πάνω στον τάφο του στο Ρούκγοντ: «δεν ήθελα πάντα να ζω, μα πάντα να προσφέρω». Σ' αυτό το περιβάλλον μεγαλώσαμε και δε μας αρέσει η φασαρία», λέει ο Περικλής και συνεχίζει: «Μείναμε εκεί για 24 χρόνια και ήταν όμορφα χρόνια. Δεν σου λέω πως δεν υπήρξαν προβλήματα, εδώ αντρώγνα που είναι παντρεμένα 60 χρόνια και πάλι αντιμετωπίζουν καταστάσεις. Αλλά θα κάτσεις να μιλήσεις σαν άνθρωπος και θα τα λύσεις.»

«Έχω πολύ ωραίες αναμνήσεις από όλα αυτά τα χρόνια. Είμαι λογιστής αλλά μου αρέσει η συναναστροφή με τον κόσμο. Να βλέπω αντρώγνα χαρούμενα, να βλέπω παιδιά χαρούμενα, να τους βλέπω να γλεντάνε και να είμαι και εγώ στην πίστα μαζί τους, να πίνω το τσίπουρο μαζί τους.

Συναντώ ανθρώπους και μου λένε, μου έκανες το γάμο μου πριν 20 χρόνια και τώρα κάνεις το γάμο του παιδιού μου. Πήγα στο Γούλογκονγκ μια μέρα, γιατί πάμε παντού, ζητούσε πολλά πράγματα μια πελάτισσα. Της λέω έχεις ώρα; Την πήρα απ' το Γούλογκονγκ και την πήγα στο Λίβερπουλ. Τι ρωτάω, «τι νομίζεις;» Αυτό που θέλεις γίνεται εδώ; Έμειναν τόσο ευχαριστημένοι που έκαναν το γάμο εκεί. Ήρθαν με λεωφορεία! Μας γράφουν τόσο άνθρωποι για να μας ευχαριστήσουν. Οι αναμνήσεις είναι ατέλειωτες.

Κάναμε τις βαφτίσεις 12 παιδιών. Όλα μας τα παιδιά βαφτίστηκαν εκεί. Ο αδερφός μου ο μικρός παντρεύτηκε εκεί. Ο γιος μου έκανε τα γενέθλια του εκεί, εκεί έγιναν και τα 16α γενέθλιά της ανιψιάς μου, τα 18 της κόρης μου, τα 18 του γιου μου, τα 18 του ανιψιού μου, τα 21 του γιου μου... τα γενέθλια της μάνας μου, η σούπα του Πάσχα με 150 άτομα για τους ανθρώπους που γνωρίσαμε εκεί και τους θεωρούσαμε δικούς μας ανθρώπους. Το χωλ ήταν το δεύτερο σπίτι μας. 4-5 φορές το ανακαινίσαμε πλήρως... Μένουμε πιο πολύ εκεί παρά στο σπίτι μας...

